

Sodales Solonis z.s.

Jan Šinágl
předseda
Bratří Nejedlých 335
267 53 Žebrák
IDDS: u2zs3bk

č.j. LP 4468/2021

Vyřizuje: Mgr. Michael Židův

Rozhodnutí České televize

Česká televize, zřízená zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi, se sídlem Kavčí hory, 140 70, Praha 4, IČ: 00027383, rozhodla o žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podané dne 7. září 2021 spolkem **Sodales Solonis, z.s., IČO: 22848347, se sídlem Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák** (dále jen „žadatel“), za nějž jedná předseda spolku pan Jan Šinágl, a v níž bylo požádáno o poskytnutí informací o celkových finančních nákladech na pobyt zaměstnanců vyslaných Českou televizí na Letní olympijské hry 2021 do Tokia (dále jen „LOH Tokio“) a o celkových finančních nákladech České televize na LOH Tokio,

takto:

Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 téhož zákona se žádost o poskytnutí informací **odmítá**.

Odůvodnění:

I.

Dne 7. září 2021 byla České televizi doručena žádost, v níž žadatel s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. požádal o tyto informace:

- 1) *Kolik zaměstnanců, případně i externích spolupracovníků, vyslala ČT na OH do Tokia?*
- 2) *Kolik z nich bylo techniků, komentátorů, případně členů vedení ČT jako čestných hostů, či jiných pozvaných?*
- 3) *Jaké byly celkové finanční náklady na jejich pobyt?*
- 4) *Jaké byly celkové finanční náklady ČT na OH?*
- 5) *Kolik hodin přímých přenosů odvysílala ČT z OH?*

Jednalo se o opětovně podanou totožnou žádost o informace téhož žadatele; první žádost byla České televizi doručena již dne 16. srpna 2021. Tato žádost byla vyřízena částečným poskytnutím informací (k bodům 1, 2 a 5 žádosti) a rozhodnutím o částečném odmítnutí žádosti informace (v rozsahu bodů 3 a 4 žádosti).

Česká televize posoudila opakovanou žádost o informace a došla k závěru, že ve vztahu k části žádosti, která byla odmítnuta rozhodnutím České televize ze dne 31. srpna 2021, č.j. LP 2690/2021, důvod pro odepření poskytnutí informací neodpadl a nadále trvá; požadované informace nelze poskytnout, neboť se jedná o údaje, které jsou obchodním tajemstvím. Proto rozhodnutím ze dne 22. září 2021, č. j. LP 3188/2021, žádost o informace ze dne 7. září 2021 v rozsahu bodů 3 a 4 žádosti odmítlo; v rozsahu bodů 1, 2 a 5 žádosti Česká televize žadatele odkázala dle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. na zveřejněné informace, a to samostatným přípisem ze dne 22. září 2021.

II.

Žadatel podal proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti včasné odvolání, na jehož základě Úřad pro ochranu osobních údajů (dále „ÚOOÚ“) jakožto odvolací orgán rozhodnutím ze dne 8. listopadu 2021 odvoláním napadené rozhodnutí České televize zrušil a vrátil věc k novému projednání. Spisovou dokumentaci vrátil povinnému subjektu dne 28. února 2022.

ÚOOÚ se úvodem svého rozhodnutí vyjádřil k přípisu povinného subjektu ze dne 22. září 2022, jímž byl žadatel odkázán na již zveřejněné informace. Dle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. činí lhůta pro poskytnutí informací odkazem sedm dní od podání žádosti, v daném případě tedy tato lhůta uplynula již dne 14. září 2021, a možnost odkázat na zveřejněné informace tak povinnému subjektu po uplynutí této lhůty odpadla. ÚOOÚ konstatuje, že povinný subjekt ztratil možnost poskytnout informace odkazem dle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a je třeba, aby tento závadný stav odstranil a poskytl informace přímo.

K napadenému rozhodnutí ÚOOÚ uvedl, že povinný subjekt náležitě neprokázal, z jakých důvodů požadované informace splňují požadavek konkurenční významnosti jakožto jednoho z definičních znaků obchodního tajemství. Povinný subjekt se též nezabýval ustanovením § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., tedy výjimkou ze zákonné ochrany obchodního tajemství, která stanoví, že údaj o rozsahu a příjemci veřejných prostředků se nepovažuje za porušení obchodního tajemství.

III.

Česká televize v rámci nového projednání věci dospěla k závěru, že požadované informace nelze poskytnout, neboť se jedná o údaje, které jsou obchodním tajemstvím.

Dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. platí: „*Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.*“

Česká televize vychází z definice obchodního tajemství podle ustanovení § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle kterého jsou obchodním tajemstvím *konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníci zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.* Nezbytné je přitom kumulativní naplnění znaků v této definici uvedených.

Ad konkurenční významnost: Skutečnost označovaná za obchodní tajemství musí být využitelná pro konkurenci, být pro ni hodnotná a významná, kdy se může jednat jak o přímou, tak nepřímou konkurenci. Ve vztahu k tomuto znaku Česká televize konstatuje, že dle

ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb. poskytuje službu veřejnosti tvorbou a šířením televizních programů, popřípadě dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb na celém území České republiky za účelem naplňování demokratických, sociálních a kulturních potřeb společnosti a potřeby zachovat mediální pluralitu. Je tedy poskytovatelem veřejné služby v oblasti televizního vysílání, a to na vysoce konkurenčním trhu nejen televizních provozovatelů, ale sdělovacích prostředků obecně, mezi které patří nejen tradiční média (tisk a rozhlasové a televizní vysílání), ale také tzv. nová média a jejich deriváty a kombinace. Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. e) zákona č. 483/1991 Sb. patří k úkolům veřejné služby také výroba rozličných pořadů, včetně zpravodajských a sportovních. Postavení České televize je přitom v každém z těchto konkurenčních prostředí o to složitější, že se na ni vedle povinností stanovených obecnými právními předpisy pro všechny provozovatele (např. zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů), vztahují navíc i povinnosti stanovené speciálními zákony (např. právě zákonem č. 483/1991 Sb.), které na Českou televizi kladou výrazné povinnosti, jež její konkurenti plnit nemusí. Česká televize se tak v konkurenčním prostředí musí umět dostatečně prosadit a zároveň dostát principům veřejné služby.

Česká televize při skladbě programu musí dbát na účelné a hospodárné využití svých finančních prostředků, pocházejících mj. i z veřejných zdrojů; na druhou stranu musí být ale také schopna zajistit určitou kvalitu, aby byla způsobilá konkurovat jiným médiím. Nejinak tomu bylo i v případě LOH Tokio, kdy Česká televize musela být schopná za využití přiměřeného množství veřejných prostředků držet krok s konkurenčními médii. Správné nastavení způsobu financování tudíž bylo pro kvalitu přenosu a moderování proběhlých olympijských her klíčovým aspektem. Zcela zásadní položku v celkových finančních nákladech pak představují náklady na získání vysílacích práv. Hodnota finančního plnění vynaloženého Českou televizí v souvislosti se získáním vysílacích práv a rovněž s dalšími náklady spojenými s vysíláním olympijských her má nepochybně konkurenční význam a má pro konkurenční subjekty hodnotu a význam; pokud by konkurenční média měla znalost o výši těchto nákladů, mohlo by to mít pro povinný subjekt za následek ztrátu konkurenceschopnosti v rámci volné soutěže na mediálním a informačním trhu, především z pohledu vyjednávání o podmínkách a rozsahu vysílacích práv.

Ad určitelnost: Skutečnost označovaná za obchodní tajemství musí být přesně definovatelná, vyjádřitelná, identifikovatelná, ověřitelná z hlediska požadavku utajenosti a podstatnosti. Tento definiční znak je v daném případě splněn, neboť výše nákladů spojených s vysíláním LOH Tokio je vyjádřena konkrétními peněžní částkou.

Ad ocenitelnost: Skutečnost označovaná za obchodní tajemství musí mít určitou alespoň potenciální hodnotu, ať už materiální či nemateriální, přičemž její vyjádření by mohlo být způsobilé se negativně projevit v hospodářském výsledku. Tento definiční znak je úzce propojen se znakem konkurenční významnosti; jak bylo uvedeno výše, požadovaná informace představuje pro povinný subjekt soutěžní výhodu při vyjednávání o získávání vysílacích práv. V oblasti sportovních práv se situace v posledních letech rychle mění, zejména pokud jde o nárůst jejich cen, a na tento stav musí být povinný subjekt schopen reagovat.

Ad běžná nedostupnost: Požadované informace nejsou běžně dostupnými skutečnostmi v obchodních kruzích, neboť subjekty působící na mediálním trhu a trhu audiovizuální tvorby takovéto informace běžně nezveřejňují ani nesdělují. Naopak je chrání a považují za skutečnosti hodné utajení, a to zejména z výše uvedených důvodů (konkurenční trh a jeho úskalí).

Ad souvislost se závodem: Požadované informace jsou vzhledem k jejich povaze využitelné pro hospodářskou činnost povinného subjektu, i tento znak obchodního tajemství je v daném případě naplněn.

Ad zajištění utajení: Česká televize činí konkrétní interní opatření zajišťující utajení těchto vynaložených prostředků, a to tak, že jejich výkazy eviduje ve zvláštní spisové dokumentaci, ke které má přístup pouze omezený počet zaměstnanců.

Povinný subjekt dále vzal do úvahy znění § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého se při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství. Povinný subjekt ve shodě s již výše uvedeným zdůrazňuje, že požadované informace chrání jako obchodní tajemství z důvodu zachování konkurenceschopnosti. Česká televize musí jednak kvalitně obstát v konkurenčním prostředí, jednak musí naplňovat principy veřejné služby. Sdělení konkrétní informace, jejíž obsah naplňuje všechny znaky obchodního tajemství, by mohlo vést k porušení povinnosti související s plněním úkolů veřejné služby v oblasti televizního vysílání. Je zde tedy zjevná kolize mezi požadavky plynoucími na straně jedné z ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., a na straně druhé z ustanovení § 2 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi. Vycházejí přiměřeně z principu proporcionality, dospěl odvolací orgán k závěru, že v daném případě je třeba dát přednost zachování ochrany obchodního tajemství před poskytnutím informace o výši vynaložených veřejných prostředků. Jestliže je Česká televize povinna plnit úkoly veřejné služby podle ustanovení § 2 zákona o České televizi, je žádoucí, aby plnění těchto úkolů bylo efektivní, což si ovšem nezbytně vyžaduje schopnost prosadit se v konkurenčním prostředí. To by bylo jen stěží realizovatelné, pokud by zároveň existovala povinnost zveřejňovat údaje, které naplňují znaky obchodního tajemství. Též s ohledem na to, že kontrola veřejnosti nad nakládáním s veřejnými prostředky je v případě České televize zajištěna primárně jinými mechanismy, konkrétně prostřednictvím Rady České televize a dozorčí komise, která je podle ustanovení § 8a odst. 1 zákona 483/1991 Sb. poradním orgánem ve věcech kontroly hospodaření České televize a jejím úkolem je sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek České televize účelně a hospodárně využívány, má odvolací orgán za to, že neposkytnutí požadované informace nemůže představovat popření účelu ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

IV.

Na základě výše uvedeného dospěla Česká televize k závěru, že jsou v tomto případě naplněny všechny znaky obchodního tajemství současně. Podle definice obsažené v ustanovení § 504 zákona č. 89/2012 Sb. se tak v případě požadovaných informací jedná o obchodní tajemství. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

V.

Závěrem povinný subjekt považuje za nutné vypořádat se s požadavkem odvolacího orgánu ohledně potřeby odstranění závadného stavu, spočívajícího v tom, že povinný subjekt v části žádosti o informace odkázal žadatele dle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. na zveřejněné informace, ačkoli lhůta pro takový způsob vyřízení žádosti povinnému subjektu uplynula a ztratil tak možnost odkázat na zveřejněné informace. Povinný subjekt má jednak za to, že s ohledem na okolnosti tohoto případu se o závadný stav nejedná. Žadateli totiž byly předmětné informace povinným subjektem přímo poskytnuty již přípisem ze dne 31. srpna 2021, a to v reakci na žadatelovu žádost o informace ze dne 16. srpna 2021. Žadatel pak dne 7. září 2021 podal totožnou žádost opakovaně (jak později vyšlo najevo, učinil tak nechtě

a nedopatřením při manipulaci s přílohami datové zprávy). Z hlediska naplnění účelu práva na informace je nepochybně akceptovatelný takový stav, kdy povinný subjekt na opakovanou žádost zareagoval tak, že požadované informace poskytl odkazem na zveřejněné informace (neboť informace poskytnuté k první žádosti již v té době byly zveřejněny v souladu s § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. na webových stránkách povinného subjektu), byť tak učinil až po prekluzivní lhůtě. Trvání na tom, aby žadatel, v jehož dispozici již přímo poskytnuté informace jsou, byly nyní tytéž informace opět přímo poskytnuty, by neslo znaky přepjatého formalismu a nekonvenovalo by to základním zásadám činnosti správních orgánů, především zásadě efektivity řízení. Jednak, a to je mnohem podstatnější, předmětem řízení o odvolání proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti nemohl být přezkum postupu, při němž povinný subjekt vyřídil zbylou část žádosti. Předmětem odvolacího řízení bylo ta část žádosti, v níž povinný subjekt požadované informace neposkytl, a vydal v tomto rozsahu rozhodnutí, proti kterému se žadatel odvolal. Část žádosti, v níž byly informace poskytnuty (lhostejno, zda přímo či odkazem, a zda ve lhůtě či nikoli), byla vyřízena tímto poskytnutím. Pokud by žadatel se způsobem poskytnutí informací nesouhlasil, a uplatnil příslušný opravný prostředek, tj. stížnost, pak by nadřízenému orgánu příslušelo přezkoumávat způsob vyřízení dotčené části žádosti včetně způsobu poskytnutí informací, mohl by případně konstatovat závadný stav a zavázat povinný subjekt k jeho odstranění. V daném případě však žadatel proti způsobu vyřízení části informace, v níž mu byly informace poskytnuty prostřednictvím odkazu, nijak nebrojil, a zjevně se tedy s takovou formou vyřízení části žádosti spokojil. Žadatel nesouhlasil pouze s vyřízením druhé části žádosti, která byla rozhodnutím odmítnuta, a proto podal odvolání. Pokud odvolací orgán v řízení o odvolání proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti přezkoumával i způsob vyřízení jiné části žádosti, opravným prostředkem nenapadené, překročil tak meze přezkumu v odvolacím řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Odvolání se podává subjektu, který napadené rozhodnutí vydal, tj. České televizi. O podaném odvolání rozhoduje Úřad pro ochranu osobních údajů.

V Praze dne 20. května 2022

JUDr. Markéta Havlová
vedoucí právního úseku